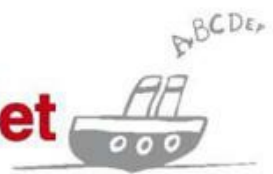

www.eknihyzdarma.cz

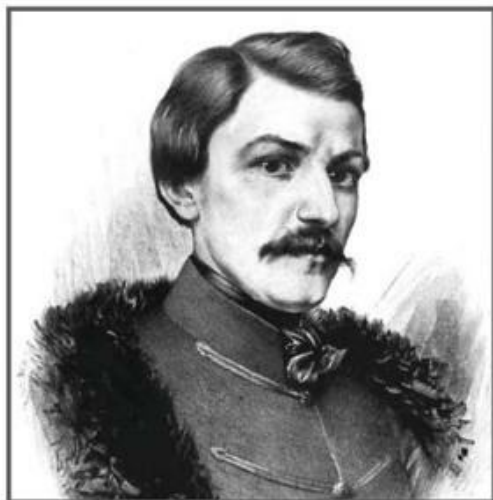

Městská knihovna v Praze **120 let**

**Karel
Havlíček
Borovský**

**Křest
sv. Vladimíra**

PRAHA 2011

Půjčujeme:

knihy / časopisy / noviny / mluvené slovo /
hudbu / filmy / noty / obrazy / mapy

Zpřístupňujeme:

wi-fi zdarma / e-knihy / on-line encyklopedie /
e-zdroje o výtvarném umění, hudbě, filmu

Pořádáme:

setkání s autory / přednášky / koncerty /
filmová představení / výstavy /
aktivity pro děti a jejich rodiče / čtení

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.facebook.com/knihovna

www.e-knihovna.cz

Znění tohoto textu vychází z díla
Křest sv. Vladimíra tak, jak bylo
vydáno vydavatelstvím Hejda &
Tuček v roce 1908 (BOROVSKÝ,
Karel Havlíček. *Křest sv. Vladimíra* :
legenda z ruské historie.

Praha : Hejda & Tuček, 1908. 68 s.).

Autorem portrétu Karla Havlíčka
Borovského na obálce e-knihy je Jan
Vilímek.

Citační

Text záznam

díla (Karel této e

Havlíč -knihy:

ek Borovský: Křest sv. Vladimíra),
publikované [ho Městskou](#)

[knihovnou v Praze](#), není vázán
autorskými právy.

Citační záznam této e-knihy:

BOROVSKÝ, Karel Havlíček. *Křest*

sv. Vladimíra [online]. V MKP

1. vyd. Praha : Městská knihovna v Praze, 2011 [aktuální datum citace e-knihy – př. cit. rrrr-mm-nn].

Dostupné z WWW:

[<http://web2.mlp.cz/koweb/00/03/37/](http://web2.mlp.cz/koweb/00/03/37/)

Vydání (obálka, grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative](#)

[Commons Uved'te autora-](#)

[Nevyužívejte dílo komerčně-](#)

[Zachovejte](#)

[licenci 3.0 Česko.](#)

Verze 1.0 z 08. 04. 2010.

ZPĚV PRVÝ

PERUN A VLADIMÍR.

Vladimír car na svůj svátek,

když seděl na trůnu,

poslal drába s vyřízením

k bohovi Perunu.

„Hřmi, Perune, na můj svátek

místo kanonády,

škoda prachu, dost ho padne

v bitvách u armády.

Hřmi, Perune, na můj svátek

místo kanonády,

pak si přijdi se mnou vypít

šálek čokolády.— —

Pan dráb přišel k Perunovic,

zatloukl na vrata,

děvečky se hnedle zeptal:

„Doma-li pantáta?—

„Doma, doma, pane drábe,

ve veliké chatě,

sedí s jehlou na pekýlku,

zašívá si katě.—

„Vzkazuje vás, pantatínku,

car náš pozdravovat,

máte prej mu k tomu svátku

drobet zabubnovat.—

Jak to přeslech' tatík Perun,

4

hnedle čelo svraštil,

skočil s kamen na lavici,

kaťmi o zem praštil.

„Raděj pásat husy ve vsi,

po bahnách se ploužit,

neť u toho Vladimíra

zde za Boha sloužit!

Málo platu, služba těžká,

nikdy konec práce,

ještě bych mu měl vyvádět

ve svátek rekreace?

Tuhle při poslední bouřce,

při té blýskavici,

beztoho jsem si propálil

celou nohavici.

Málo platu, málo športlí,

málo deputátu,

nemohu si špendýrovat

oleje k salátu!

Pečínku jenom ve svátek,

vodu musím píti,

sotva jsem se na tu službu

mohl oženiti.

Beztoho mne větším dílem

říví jen kondice,

řtudentům hodiny dávat

musím ve fyzice.

Kdyby od selek nekáplo

trochu akcidence,

5

ani v neděli bych nemoh'

přičuchnout k pálence!

Pro nic za nic robotovat —

nevěděl bych věru,

na tu jeho čokoládu....

.... ťe mu....

Car necar, svátek nesvátek,

ťe mi všechno rovno,

ne a ne a nebudu hřmít;

co z toho mám?....!—

Dráb stál celý zkoprnělý

jako kapr v ťitě:

„Pamatujte se, pantáto,

co pak to mluvíte?

Já jsem taky jen služebník,

každý zná své meze,

kdybych to vyřídil caru,

co se na vás sveze?— —

Ale Perun jak byl v ráti,

sáhnul pod lavici

a vytáh' na pana drába

tu svou hromovnici.

Dráb se dlouho nezdržoval,

hledal honem díru

a hned běžel jak s keserem

k caru Vladimíru.

„Jdu Vašemu Veličenstvu

slušně vomeldovat,

že se to, co mluvil Perun,

stydím opakovat.

Nechce hřmít a osopil se

na mne jak na čubu,

nectně Vaším Veličenstvem

vypláchnul si hubu.

Ať si tu svou čokoládu

car prej sám sežere,

a že on na celou službu

s odpuštěním....

že je carův svátek a....

s odpuštěním rovno,

že je mu po celém caru

— s odpuštěním....—

Jak uslyšel Vladimír car

tohle grobiánstvo,

plivnul na zem, zasakroval,

a s ním všechno panstvo.

Poslal čtyry policajty

k bohovi Perunu:

„Přived'te ho, grobiána,

ku carskému trůnu!—

A když vyšli policajti,

pískl na ně oknem:

„Hej, nechte ho ať do zítřka,

my v suchu nezmoknem'.

Nebudem' si s grobiánem

dneska kazit svátek,

však mu zejtra uši natřem'

vrat'te se nazpátek!

7

Však my se ho za ty jeho

hromy neprosíme,

pokud máme své kanony,

sami si zahřmíme!—

Poslal flügel-adjutanta

pro dvě baterie,

at' bouchají při tabuli,

když se zdraví pije.

Jedli, pili, hodovali,

hrály jim muziky,

ministři si popouštěli

u kalhot knoflíky.

Pili pivo, pili víno,

jedli z masa, z těsta,

nejednomu oficíru

pukla z toho vesta.

Vejskali a tancovali

okolo pilířů,

bim! bam! bum! špunty lítaly

z flašek a mořdířů.

Kdo při tom byl, ten se opil,

blaze, braši, tomu! —

v noci pak je s výslužkami

roznášeli domů.

Konec prvního zpěvu.

8

ZPĚV DRUHÝ

HOSPODÁŘSTVÍ.

Jedna hora vysoká je

a druhá je nízká,

kdo nemá své muzikanty,

na hubu si píská.

Když hýřili, stolovali

u carského dvoru,

ten celý den byl bůh Perun

v mrzutém humoru.

„Kdo jaktěživ bohem nebyl,

zkusil ještě málo,

není to tak lehký ťivot,

jakoby se zdálo.

Ráno vstane: do snídane

musí rosou kropit,

měsíček zavřít do chlívka,
potom v slunci topit.

Dříve čerty, noční duchy
strčit do pytlíka,
a hvězdičky put'-t'u-t'u!
svolat do kurníka.

Každý ptáček, každý brouček,
slon ať do komára
má hned ráno nasypáno

z božího špejchara.

A když potom lidé vstanou,

9

to je teprv správa!

Někdy nevím samým křikem,

kde mně stojí hlava.

Ten, kdo nikdy neměl v uchu

vosy a mravence,

neví, co je Perunova

ranní audience.

To je křiku a modlení,

ať mne uši brní:

ten zpívá, ten šepce, vzdychá,

ten zas ťalmy frní.

A co všechno na mně chtějí,

nelze vyjmenovat,

zbláznil bych se, kdybych si to

chtěl jen pamatovat.

Ten chce zdraví, ta chce děti,
ten nemá co jísti,
ti zas, abych nedovolil
ve fabrikách přísti.

Ten mne prosí, bych mu hlídal
louky a osení,
ten zas chce, abych pomáhal
krávě při telení.

Jeden sedlák prosí za déšť,

zasel kousek lenu,

druhý prosí hezké časy,

by měl sucho k senu.

Ten chce zimu, ten chce teplo,

ten zas časy jiné,

10

jeden chce mít tyto drahé

a druhý laciné.

Tě jsem stvořil staré báby,

to mne nejvíc mrzí,

nepřestanou-li mne souřit,

zahladím je brzy.

Hrom at' do nich! abych neklel,

zdržet se nemohu,

když jim koza málo dojí,

běží k pánu bohu.

Sám se nechce řádný starat,

za všechno se modlí,

jakoby měl každý boha

jen pro své pohodlí.

Tomu sušit, tomu močit,

tomu pole hnojit;

dřív si, prase, zdraví zkazil,

potom ho mám zhojit!

Ta mne moří ve dne, v noci,

ráda by se vdala,

ten se modlí, by Mořena

jeho řenu vzala.

Ten chce výhru z loterie,

špendáťe mi nosí,

a co jsou assekurace,

těť za oheň prosí.

Ó vy šelmy! kdybych nebyl

příliš dobrotivý,

zmačkal bych vás na povidla

jako shnilé slívy!— — —

Šňup' si zlostí haličského,

jak z hmořdíře kýchnul:

to zahřmělo, zablejsklo se,

děšť' na zem vyšpláchnul.

Věru, Vašku! bohem býti,

to řádný špás není:

Brixen ten je proti tomu

ještě vyražení!

Pozdě v noci, když utich' svět

a lid přestal bouřit,

chtěl si Perun usouzený

dýmčičku vykourit.

Když si Širaš tumbekia

cpal do nargilie,

tu mu začla Perunice

držet litanie:

„Však jsem já dobře slyšela

za dveřmi skrz škvíru,
co jsi vzkázał po drábovi
caru Vladimíru.

Nezačínej si jen s carem,
to já pořád říkám,
že to se svou opozicí
nepřivedeš nikam.

Každému do očí řekneš,
co máš na jazyku,

a děláš si nepřátele,
neznáš politiku.—

12

A když ťena po celý den

bručí a jen štěká,

ach, to musí z kůře vyhnat

boha i člověka!

Ach, Perune, Perunečku!

Lituju tě tuze:

zejtra na tě čeká teprv

přetlostná chůze.

Oj, Perune přeneš'astný,

kam jsi myslil, brachu?

hanět cara, svého pána,

a to beze strachu?

Oj, Perune, kam jsi myslil,

přeneš'astné bůte?

Utec, utec! Jak tě chytnou,

nic ti nepomůžte!

Konec druhého zpěvu.

13

ZPĚV TŘETÍ

VOJENSKÝ SOUD.

Bože! kým jsem policajtem!

To je vyražení!

Koho chce, toho si chytne

a dá do vězení.

Každý si ho musí vážit:

kdo naň zaškaredí,
pro urážku policajta
ve štokhause sedí.

Ctěte, hoši, policajty!

ouvej! jak to bolí!

Stát vyplácí krejčům metlou,
ale ševcům holí.

Slyšte, lidé, pro výstrahu

mé smutné zpívání,

že se proti policajtům

sám bůh neubrání.

Už ho vedou svázaného,

všechno ve mně hrká!

Dva ho táhnou za rameno,

jeden vzadu strká.

„Jenom mne po humnech ved'te,

však já s vámi půjdu,

nedělejte mi ve městě

veřejnou ostudu!—

Ale na humnech u strouhy

14

paní Perunice

zapírala Peruňátku

něco na sukničce.

Jak poznala svého pána,

hned se s hrozným křikem

na pochopy obořila
mokrým lavičníkem.

Ale Perun dobrotisko
sám ji napomíná:

„Schovej, ťeno, meč do pochvy,
přišla má hodina!— —

Policajti s Perunicí
na humnech se vadí
u dvora se zákonníci

o Peruna radí.

A jiť Perun upoutaný

v šatlavě nocuje:

juristům se z paragrafů

řádný nešikuje.

Nebot' ten, kdo

zákony d'ál,

neměl ani zdání,

ťe car vezme někdy boha

do vyšetřování.

Ráno přišla apelace

k caru celá bledá,

že se proti Perunovi

zákon najít nedá.

Car se na ně zle osopil,

15

řek' jim, že jsou osli,

poslal hned pro vojenský soud

do kasáren posly.

Vojenský soud to je samec,

soudí jen se práší:

on má všechny paragrafy

v jedné patronaši.

Vojenský soud na civilní

dívá se s vysoká,

nesoudí podle zákonů,

všechno jen od oka.

Vojenský soud má žaludek

zdravý jako štika:

nevinného na komando

ztráví jak vinníka.

Vojenský soud z ničeho nic,

jako ňáký tvůrce,

nález právě potvrzený

měl jako na šňůrce:

Te dle vyšlé proklamace

komandujícího

a dle ostatních zákonů

soudu hrdelního,

pro urážku první třídy

Jeho Veličenství,

pro vzpouru, nemravné řeči,

pro neposlušnost,

Perun Bůh je odsouzený

k provazu dle práva,

že však k utopení v Dněpru

milost se mu dává;

bude ale pro výstrahu

neposlušné chase

vlečen k řece po ulicích

na koňském ocase.— —

Právě jeden žurnalista

seděl také v díře,

protože se bohu rouhal

a psal proti víře.

Soud jej odsoudil, použiv

té příležitosti,

k stejnému trestu s Perunem

k vůli nestrannosti.

Konec třetího zpěvu.

17

ZPĚV ČTVRTÝ

TESTAMENT PERUNŮV.

Poslyšte, milí křesťané,

tu smutnou novinu,

jak dokonal slovanský bůh

poslední hodinu.

Kdo máš tuze měkké srdce,

zacpi sobě uši,

a pomodli se „otče náš—

za ubohou duši.

Přivázali ho za nohy

na ocas kobyle,

blátem, kamením ho vlekli —

přetlostná chvíle!

Za ním toho novináře —

ouvej, ouvej, ach, ach!

šmejkal po břiše nelidsky

na ocase valach.

Tak je ti carští katané

ukrutně mučili,
všechny louže po Kyjevě
jimi vysmejčili.

Když jsou je přivlekli k řece
celé plné bláta,
kati je tam utopili
jak slepá koťata.

Umřeli jsou bez zpovědi

jako lutriáni,

jenom poslední jim dali

blátem pomazání.

Já jsem sice při tom nebyl,

čeť jsem to jen v plátku,

který o tom sepsal Nestor

vnukům na památku. —

„Tak to chodí na tom světě,

každou chvíli jinak,

dneska ctí tě za svatého,

zejtra budeš sv...k!

Dnes vám, bozi, vy ubozí,

kadidlo lid pálí,

a zejtra vás jako smetí

v kalužinách válí.

Dělají si nové bohy

dle svého pohodlí,

koho včera oběsili,

k tomu se dnes modlí.

Všechno jest na světě marné

i království boží —

všechno hyne a pomine

jako špatné zboží.

Jenom caři, samovláda,

a takové sloty,

potrvají věčně věkův

jak juchtové boty.—

Tak měl Perun, když ho vlíkli,
resonýrovati,

19

slyšel jsem to, a jak koupím,
musím prodávati.

Sám bych si to nevymyslíl,
třeba bych to věděl,
dobře já vím, že bych za to
na Špilberku seděl.

Na Špilberku, na Kufštejně
mnoho pokojů:

„Bože, zachovej nám krále!—

to je zpěv slavíků. —

Vať si všeho, milý synu,

co na trůně sedí,

na ponížené dušinky

car milostně hledí.

Kdo ctí cara a je Vávra,

můžte něčím býti,

kdo nechválí, bude věčně

jenom vodu pít.

Konec čtvrtého zpěvu.

20

ZPĚV PÁTÝ

BEZBOŽNOST V RUSÍCH.

Tak se z maličké příčiny

stala velká mela:

Ruský národ neměl boha,
církev ovdověla.

Nám by byla lehká pomoc,
tot' je stará vesta,
ted' jiť umí kařdý kaplan
dělat bohy z těsta.

Ale Rusi o těch kumštech
ještě nevěděli:
kdyť si boha utopili,

řádného neměli.

Počali se všichni báti

strašlivých následků,

neb řádný nic takového

neslyšel od předků!

Ale svět je pořád stejný,

lidé ho nezmění:

plivni si stokrát do moře,

ono se nezpění.

Tak i v Rusku bez Peruna
ve starém pořádku
běžela světská mašina
jak na kolovrátku.

Staří lidé umírali,

21

děti se rodily,

hodní lidé pracovali

a ochlasti pili.

Hrušky zrály o Jakubě

a na podzim švestky:

když se hodně vypršelo,

bylo zase hezky.

Slunce svítilo jen ve dne,

měsíc jenom v noci,

v létě bylo caru horko

při vší jeho moci.

Ṭito se muselo síti,

tráva rostla sama,

šlechta pracovala hubou,

sedláci rukama.

Kdo zaplatil, měl u pánů

všudy dobrou přízeň,

hlad si zaháněli jídlem,

ale pitím žízeň.

Všecky řeky byly mokré

a kamení tvrdé:

Chalupnice hubovaly,

ťe jsou selky hrdé.

Šlechtic neobcovał s muřským

měšťanského rodu,

ale šenkýři míchali

přec do piva vodu.

Mladí lidé pospíchali,

staří šli pomalu:

Na každou špetku radosti
přišla špetka žalu.

Kdo měl málo, tomu braly
velké pijavice:

Moudrých lidí bylo málo,
ale hloupých více.

Kdo byl taškář za Peruna,
taškařil zas dále;
a kdo byl poctivá duše

dřen byl neustále.

Neboť svět je pořád stejný,

lidé ho nezmění,

plivni si stokrát do moře,

ono se nezpění.

Tak i v Rusku bez Peruna

ve starém pořádku

běžela světská mašina

jak na kolovrátku.

Ale církevní mašinka

ta se zarazila,

nebot' kněťím u pytlíku

zat'ata jest ťíla.

Sedlák, ten jest od jakťiva

vychytralý kvítek,

hned si z toho utopení

vyhlídl uťitek.

Přestali desátky dávat,

také na modlení,

ani na štolu, ani na mše,

23

když prej pánbůh není.

Na ofěry nechodili,

při funusech ticho,

kostelníci mřeli hladem,

kněťím splasklo břicho.

Tu hned tekla krev z obrazů,

děly se zázraky,

čistá panna porodila

čtyry mladé draky.

Báby viděly znamení

na nebi a všude:

Prodávaly staré sukně,

že soudný den bude.

Báby viděly znamení

na nebi i v dírách,

slyšely potopu světa

hučet ve všech škvírách.

Po svatbě se narodilo

dítě za čtvrt léta;

kupujte, lidé, měchýře

na potopu světa!

Konec pátého zpěvu.

24

ZPĚV ŠESTÝ

AUDIENCE.

Seděl Vladimír na trůnu

ve své residenci,

dával podle obyčeje

velkou audienci.

Houf ministrů, tajných radů,

dvorních kavalírů,

stáli „Richt euch!— kolem něho

jak hrušky v špalíru.

Před nimi s ohnutým hřbetem,
s poníženou tváří,
klečeli v slušném respektu
páni sekretáři.

Péro v ruce, na knoflíku
inkoust ve flaštičce,
a na zádech přivázaný
pytel na petice.

A v zadu si ťandarmové,

carští výplatníci,

přistrojili pro příhodu

dubovou lavici.

A na rovině před trůnem

zkroušeně a tiše

petenti, věrní poddaní,

leželi na břiše.

Tenkrát byla audience

nad obyčej hlučná,
neb se z celé ruské říše
sešla církev tučná.

Totiž popi, diakoni,
kantoři, zvoníci,
biskupi, svíčkové báby,
také kostelníci.

S nimi ostatní drabantí,
hrobaři, kalkanti,

zpěváci a muzikanti,

kluci ministranti.

Sotva dal tambor znamení,

tak jak se to sluší,

že car ráčil otevřítí

Své Vysoké uši:

Všichni boží služebníci

spustili moldánky,

vzdychali a naříkali

jak staré cikánky.

Totiž popi, diakoni,

kantoři, zvoníci,

biskupi, svíčkové báby,

také kostelníci.

S nimi ostatní drabanti,

hrobaři, kalkanti,

zpěváci a muzikanti,

kluci ministranti.

„Co vám chybí?— táže se car
pod svým baldachýnem. —

26

Oni všichni jedním hrdlem:

„Hynem', pane, hynem'!—

Celé popstvo předstoupilo

k caru s deputací;

jeden držel ve jménu všech

takovou oraci:

„Veliký jest Vladimír car!

Svatá vůle jeho;

kdyť's nám zabil pána boha—

opatř nám jiného!

Nám je pánbůh jako pánbůh,

jenom kdyť je ňáký,

abychom jím udrželi

v respektu sedláky.

U těch bude všechna kázeň

brzy dým a pára,

nebudem se mít u koho

modliti za cara.

Někdo musí nad sedláky

rachotiti hromem:

bez boha neobstojíme,

jen jiného honem!—

Tot' se ví, že způsobila

ta argumentace

v Jeho carském Veličenstvu
velké alterace.

Mělt' jak všichni potentáti
srdce měkké tuze,
nebyl by mohl chudinka

27

zabit ani kuře.

„Milostivé vám, mí věrní,
dávám propuštění,

vaši žádost hodlám vzíti

v zralé uvážení!—

Konec šestého zpěvu.

28

ZPĚV SEDMÝ

MINISTERSKÁ RADA.

Večír ministři seděli

v tajném kabinetě,

tenkrátě bůh proti zvyku

první na tapetě.

V hlavní věci byli všichni
stejného mínění:

bez boha se sprostým lidem
není k vydrţení.

Ale v dalších podrobnostech
tu mezi dvořany
byly, jako skoro všude,
dvě rozličné strany.

Nová škola chce jen vřdycky

licitaci s pachtem,

stará škola zase chválí

služby s deputátem.

Pan ministr vnitřních věcí

pravil: „Páni bratři!

Ohlašme konkurs v novinách

tak, jak se to patří.

Ať se náležitou cestou

hlásí kandidáti,

pak si dle klasifikace

můžte car vybrati.—

Zahraniční ministr prál,

29

že by dobře bylo,

kdyby se to v cizích listech

taky ohlásilo.

Nebot' bez toho že není

při tom obsazení

na řádného domácího

ani pomyšlení.

„Jenom řádného nováčka!

Vždyť je starších dosti,

dobře renomírovaných,

zvláště v praktickosti.

Tě se nesmí pro čest země

na pár rublů hledět,

když už jednou o tom budou
cizozemci vědět.—

Ale finanční ministři

špinavá jsou nace,

ten chtěl, aby se veřejná

svedla licitace.

A kdo bude ze všech nejmíň

za svou práci žádat,

tomu se má bez ohledu

tato služba zadat.

Vymínil si však, že z chrámů

všechno stříbro, zlato

bude vždy v pádu potřeby

do mincovny vzato.

Pak ať drží kurs papírů

vždy aspoň al pari,

30

to je hlavní a ostatek

všechno láry fáry.

Staveb ministr připomněl,

by si pospíšili

a zatím něco klášterů

v kasárny změnili.

Neť se místo zas obsadí,

aby takto caru

aspoň něco zas přirostlo

v tom interkaláru.

Pan ministr práv doložil:

„Moje jest výminka,

by se veřejně v novinách

o tom stala zmínka,

že se nový bůh kontraktně

zavazuje k tomu,

každou falešnou přísahu

trestat porcí hromu:

neb se teď již každý v...ák

řídít chce dle cara,

lhát, přísahat a dělat si

ze soudů kašpara!—

Ministr osvěty divný

plán měl pohotově,

aby se ta božská ťivnost

ponechala vdově.

Te si můžte na svou ruku

příbrat tovaryše,

šikovného jezovitu

31

anebo dervíše.

Te to bude lacinější

a v dobrém pořádku,

neb on sám ťe jim přispěje

radou na počátku. —

Při tom však byl potutelné

církevní plemeno,

myslí, že to sám povede
na vdovino jméno.

Ministr vojenský pravil:

„Co dovede buďte,

každý starý generál to

taky zastat můžte.

Zvyklý na subordinaci,

bude cara ctíti,

generálu se můžte při tom

pense ušetřiti.

Ze všech nejlíp by to trefil

maršál Komispetr,

pouštět hrůzu na sedláky,

na to on je metr.

Pro jistotu se mu můž

ňáký literatus,

chlapík v péře vycvičený,

přidati ad latus.

Tak přivedem' kněžstvo s vojskem
k jednomu komandu,
zorganisujeme přísněj'
tu církevní bandu.—

32

Pan ministr policejní
beze všeho křiku
podal písemně své votum
v zavřeném paklíku.

Policie jako kočky

ráda po tmě chodí,

v jasném světle veřejnosti

nerada se brodí.

Ač své votum zapečetil,

přece bych se vsadil,

že uhodnu, co on asi

tajně caru radil:

Jistě zpověď, jezovity,

očistec, latinu,

pokoru a trpělivost

při chlebě a vínu;

kousek nebe, na udici

pár volavých svatých;

všechna moc pochází s hůry,

pluk čertů rohatých.

Konec sedmého zpěvu.

ZPĚV OSMÝ

KAMARILLA.

Jako u všech potentátů,
tak i v Rusku byla
mocnější než ministerstvo
dvorní kamarilla.

Zachovej nám, pane Bože!

Frantu Šumavského,

že je každá kamarilla

pohlaví ťenského.

Vladimír byl ještě k tomu

punkto sexu šťvanec,

jako lev kraloval muřům

a ťenským co k...c.

Jednu ťenu měl Normanku

a jednu Řekyni,

dvě měl Češky, ťe jsou hezky,

jednu Bulharyni.

A maitresek jako pecek:

tři sta v Bělehradě,

dvě stě v sele Berestově,

tři sta v Vyšehradě.

Ještě kromě těch kasáren

leckdes filiálku;

Kacik v Hessen-Kasslu nemá

tolik kafešálků!

A ted' ještě tetky, matky

k nim přiadírovat,

pak to s jejich zpovědníky

multiplicírovat:

Ó, to byla kamarilla

jako Čimborasso!

Senát vřdycky pohotově

jak u rasa maso.

Ó! to bylo kandidátů,

to bylo protekcí!

Tu car, co jest topit bohy,
dostal teprv lekci.

Všechny na něj dorážely,
každá jinak mlela,
málem by už byla caru
hlava sšedivěla. —

Večír, když mu starý Mates
přišel zouvat boty,

začal si car stěžovati

na ty své trampoty.

Starý Mates, ten byl ve všem

carův hlavní rádce,

ministry i kamarillu

vodil na oprátce.

„Ach! Matýsku, Matýsečku!

Hleď mne toho zbavit,

já, chudák s těmi ťenskými

nic nemohu spravít.—

Mates, jak jen car byl svlečen
a v posteli ležel,

35

do redakce vládních novin
s botma v ruce běžel.

Tam jim cosi diktíroval
s botama pod pať:

„Nebude-li to tam zejtra,

car vám vousy zpraťí!—

Druhý den pak celý Kyjev

divil se nemálo,

kdyť v úřední části novin

velkým písmem stálo:

„V jménu Jeho Veličenstva

Cara Vladimíra,

na prázdnou prebendu boťskou

konkurs se otvírá.

Výminky a bližší zprávy

to kandidátovi

ministerstvo policejní

na doptávku poví.— — —

Rozběhla se ta novina

v elektrickém letu

na drátěných telegrafech

jako rtuť po světě.

Druhý den již v celém světě

jak na lípě včely

telegrafické depeše

v novinách bzučely.

V Římě páni kardináli

k Červenému Raku

přede mší se scházejí

36

na sklenku araku.

Pan kardinál Šamšulini

mrsknul jen po oku

do Augsburských Všeobecných,

uť se dal do skoku!

Dal nalejt Lacrymae Christi,

a to hned do dťbánu,

vyulousknul dťbán a jiť letěl

přímó k Vatikánu.

Tam hned vrazil do pokoje

a bez zaklepání

vyburcoval tou novinou

papeže ze spaní.

Svatý Otec jak vyskočil,

ještě byl v košili,

velel, by se Jezovité

do Rus hned strojili.

Dal je všechny k této cestě

na ostro kovati

a marš zvláštní pro ně kázal

skomponýrovati.

Konec osmého zpěvu.

37

ZPĚV DEVÁTÝ

JEZOVITSKÝ MARŠ.

Te Deum laudamus —

v Kyjevě je rámus.

Dies irae, dies illa —

nastane tam naše víra.

Te rogamus, audi nos —

ten Vladimír, to je kos!

Gloria in excelsis Deo —

drťme my se jeho.

Credo in unum Deum —

naš bůh je poslušnějšší nežli Perun.

Orate, fratres —

naše víra je ponížená jak p...

Benedictus, qui venit —

málo vědět, mnoho věřit.

Sanctus, sanctus, sanctus —

všem novotářům pardus.

In nomine Domini —

čert aby vzal noviny!

Dignum et justum est —

starým časům všechna čest.

Dominicus vobiscum —

lepší hloupost nežli rozum.

Sancta Dei genitrix —

zde nám už nevěří nic.

Agnus Dei, qui tollis peccata —

Rusi nám budou věřit jak telata.

Veni Sancte Spiritus —

postěhujem se do Rus.

Exaudi nos Domine —

ať nás to tam nemine.

Pleni sunt coeli —

abychom se tam dobře měli.

Aequum et salutare —

počkej, ty kaviáre!

Salvátor mundi —

to budou jundy!

In te Domine speravi —

řaludek nám dobře tráví.

Libera nos a malo —

sedum liber masa málo!

Exaudi Domine orationem meam —

sním jelito, když šunky nemám.

Ex profundis clamavi ad te Domine
—

když jsem byl ve sklepe na víně.

Dona nobis pacem —

s kuchařkami spát chcem.

A porta inferi —

aby lidé nevěděli.

Mea culpa, mea maxima culpa —

kdo neumí dělat zázraky, ten je
t'ulpa!

Kyrie elejson —

když peníze nejsou.

Et ne nos inducas in tentationem —

když ti dávají, ber honem.

Sicut erat in principio et nunc et
semper —

nedávej nikomu nic, ale všem ber.

Et in saecula saeculorum. Amen.

Nejvíc nám nese ten pekelný plamen.

Konec marše.

40

ZPĚV DESÁTÝ

KONKURS.

Věje vítr černomořský,

travou v stepi klátí:

sbíhají se do Kyjeva

páni kandidáti.

Věje vítr od západu,

v Kyjevě se práší;

každá firma haní jiné,

sama se vynáší. —

Poslal papež dekret z Říma,

pečet' jako talíř:

„Co je po té řecké víře,

nedám za ni halíř!

Není církev jako církev,

care nejmilejší,

římská církev mezi všemi

nejcírkvovatější!— —

A carhradský patriarcha,

pečet' jako miska:

„Nevěř tomu, Vladimíre,
co antikrist píská.

Není církev jako církev,
care nejmilejší,
řecká církev mezi všemi
nejcírkvovatější!— —

A rabínské synedrium

41

„šulem, šulem— píše:

„nevěř Římu, nevěř Řekům,
drž se jen Mojžíše.

Není církev jako církev,
care nejmilejší,
řidovská je mezi všemi
nejcírkvovatější!— —

Také Mufti mohamedský
překřičet se nedá:

„Potluč ty psy nevěřící,

drť se Muhameda!

Není církev jako církev,

care nejmilejší,

musulmanská mezi všemi

nejcírkvovatější!— —

V carském dvoru na Podolu

psi se o kost hryzli:

také ty ostatní sekty

konkurovat přišly.

Čert zná všechna jejich jména!

ale jak se ctily,

z toho se ruské hokyně

mnoho naučily:

Tenkrát byly zlaté časy

pro dohazovače:

rosolku pili z krajáčů,

jedli jen koláče.

Proto jim v tom konkursu

obchody tak kvetly,

42

jmenují se od té doby

také „boží metly—.

43

Karel Havlíček Borovský

Křest sv. Vladimíra

Vydala Městská knihovna v Praze

Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. vydání

Verze 1.0 z 08. 04. 2010